

Csehy Zoltán

Hecatelegium

Battiadéshez

*Battiades remekel: méretre metéli a verset,
tőzsérként ad-vesz, foldoz akár a szabó.
Izgul furtonfurt, nem hagyja nyugodni a kérdés:
„Megdug előbb Phoebus? Ingyen is ad koszorút?”
Jaj, levelenként kell lopkodnod a ritka babért is!
Így is csak – szörnyű! – fél koszorúra elég!
Fél koszorúd óvnád, de az őszi szelecske kegyetlen,
sóhajt, s pár szirmot lábad alatt taposol!
Szellent diszkréten csak a Múzsza a Tempe öléből,
s egy új, kába levél szédül a porba megint!
Könyvedet elküldted: „Nos, Maximus, íme, a művem!
Jobb, ha sajátjaidat trágyakupacra veted!
Sőt: kösd föl magadat, megpukkadsz úgyis a végén!
Két várost önt el majd kifakadva epéd!
Mérgezd meg magadat, tudok egy-két régi receptet!
Dőlj kardodba, ne félj, lesz, aki majd besegít!
Vár Leucas, mely Sapphót önként nyelte halálba,
költő ösödtől lesd el a módszereit!
Vagy mérgedben szállj a hajóra, utazz, Tomi áhít!
Írj törökül, tán ott elmegy az ostobaság!
Harcolj, hátha megölnék s hősként halsz meg a végén,
rossz életművön isteni pont a halál.”
Pállott szádból, jaj, jaj, csak nem a jós szava böffent?
Tényleg megpukkaszt vésztele versköteted?
Fürge Prométheusom segített: tengerbe vetettem!
Sejted-e, mért fosnak arrafelé a halak?*

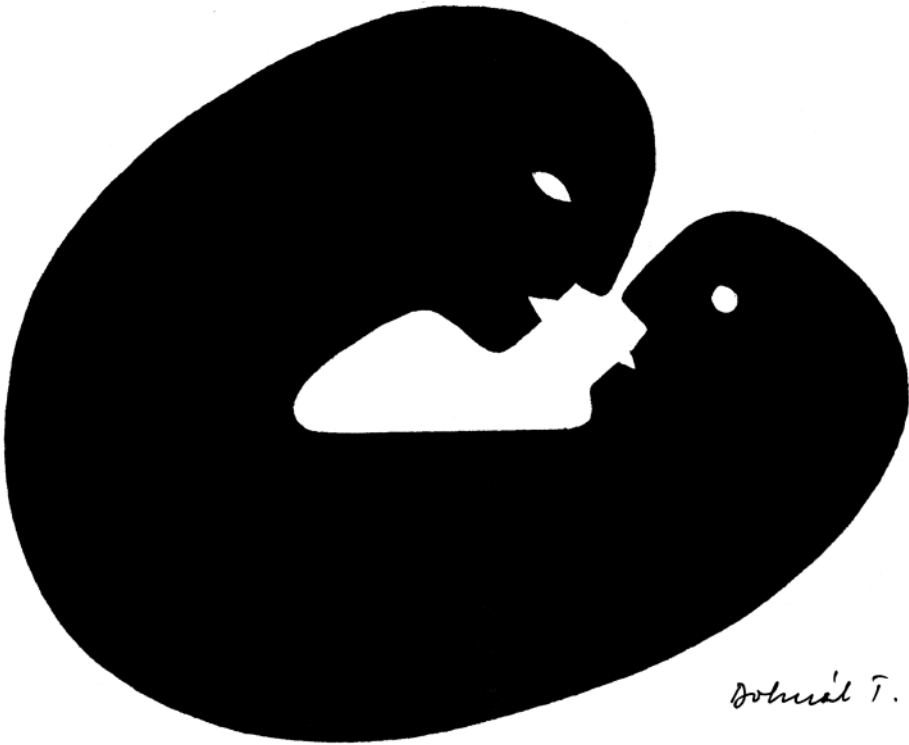
Segélykérő episztola Antonio Panormitához létünk nagy kérdéseiről

Ausoniában akad tán más, aki érti a dürgést,
él-e, ki létünk nagy titkait ismeri jól?
Hátrál vissza Apolló meglátván a te tollad,
mert, költő, lyrád s lágy kitharád dala szent.
Csak te lehetsz, te, Panormita, szétvet a gond most,
mert Cypris rejtvényt tett le elém, s ez a vég.
„Fejtsd meg, vagy – kacagott – lompos löcsöd sose áll föl,
és fél verssort sem súgnak a Pieridák!”
Hány-vet a képzelgés, szótárhegy nőtt a szobámban,
öngyilkos lett már két akadémikus is.
Halld, mi a rejtvény, s oldd meg drága poéta, ha bírod,
lankadozó pöccsel várom az üdvözülést!
Egyetlen kakas is száz tyúkot gyűr le, ha épp kell,
egymaga éppen elég, győzi a száz menetet,
s száz Priapus sem elég ronggyá bunkózni egy asszonyt,
egy nő sincs, aki már unja az élvezetet.
Bezzeg, légyen bár legszebb szüzlánycomb nyitva előtte,
villanjon hamvas szőre-barackja elő,
oly sok az egy lány is, ha a seggbedugó fiukért ég,
s hogyha ezer fickót tömne, se lenne elég.
Honnan e tarka gyönyör, mért hogy mételyzi a lelket?
Fejtsd meg, s mirtuszról nyer koszorút a fejed!
Lám, Cytherea ilyen sok rejtvényvel gyötör egyre,
s válasz híján, jaj, hagyhatom el csapatát!
Ó, Antoniusom, te örök verseddal örülhetsz,
híred örökké tart, századokon ragyog át!

Panormita válaszverse, melyben megoldja a világtörténelem fenn előadott nagy rejtélyét

Büszke Venus rejtvényeit én sokszor kibogoztam,
ámde amit most küldsz, ritka velős, bonyolult.
Ősi Prométheusz csente az égből földre a lángot,
s míg pár gally ropogott, félt megijedve a nő.
„Próbáljam lepisilni? A vész úgy tán kialudna...” –
vélte a combja közé nyalt be epedve a láng.
„Oltis már el!” – kiabálta futosva az ostoba hímnek,

s menten combja közé tömte a férje pöcsét.Ezt a
tüzet megöröklí az asszonyi fajzat azóta,
hisz csikland részeg lánggal a gerjedelem.S persze,
akad bőven, kit a tűz méltán elijeszthet,
égő ház közepén lakni ugyan ki szeret?Hogyha a
nő túlfűtött s dugja a lánggal ijesztett,
hűteni hol tudná férje a büszke rudat?Hisz csak a
zsenge fiúk bársony fara nyújt hideget rá,
mert a fiúfar vet tűzre parázna jeget.Egyszer kós-
toljon bele csak, hogy a lángba hatoljon,
oltani négy-ötszáz alkalom is de kevés!Íme az ősi
titok szent nyitja: lehullt a lepel most,
s Cypris megkoronáz isteni válaszóért!

Dobrušál T.